

ახალი გარემო

30.05-05.06.2019

№21 (855) მავრიკის 1998 წლიდან

www.akhaliganatleba.ge

კრი ქალეოზა!

1978 წელს, როდესაც ასტრიდ ლინდგრენს გერმანიაში პრესტიჟულ „მემკილობის პრემიას“ გადასცემდნენ, მან ფარმოთქვა სიტყვა, რომლის უმაღლესი უკავების განვითარებით, კაცოდებაზოგადით, სრულად აიკრძალა ბავშვების ვიზიუმი დასჯა ოჯახებიც და სკოლებშიც.

„კაცობრიობა თავისი არსებობის დღიდან იბრძის და ომობს. ჩვენი მსხვრევადი, მყიფე სამყარო გამუდმებით საფრთხის ქვეშაა. იქნება დადგა დრო, კითხვით საკუთარ თავს, თავად ხომ არ გაკეთებთ ყოველდღე ისეთ რამებს, რასაც მუდმივი კონფლიქტებისკენ მივყავართ? როგორ გავხდეთ უკეთესები და როგორ დავივიწყოთ აგრძესია?“

მიმართ, რომ საწყისთა საწყისიდან უნდა მოვყევთ, ანუ ბავშვებიდან! ძალიან მაღლ სწორედ ისინი გახდებიან ამ პლანეტის მმართველები და მათი გადასაწყვეტი იქნება, განაგრძონ აგრძესია თუ სიხარულსა და მშვიდობაში იცხოვროთ.

მასთვეს, როგორ შოკში ვიყავი, როცა გავაცნობიერე: ჩვენ გვმართავენ სრულიად ჩვეულებრივი ადამიანები, რომელთაც არ გააჩნიათ ღვთაებრივი წინასწარმეტყველებისა და სიძრისის უნარი. ისინი ჩვენნაირები არიან – თავიანთი სისუსტებითა და ვწერებით, მაგრამ ხელოთ უძყრიათ ძალაუფლება. რატომ იღებენ ეს ადამიანები ესოდენ უვარვის გადაწყვეტილებებს? ბუნებითი ბოროტების გამო ხომ არა?

მე ასე არ ძონია. ბავშვი დაბადებისას არც კარგია და არც ცუდი. მაშ, ვინ წყვეტს, როგორი იქნება ის შეძღვოში – კეთილი და გულისხმიერი თუ სახტიკი და გულქვა მარტოხელა მეცნიერი?

ამას ჩვენ, მათი მშობლები ვაკეთებთ – ადამიანები, რომლებმაც ბავშვებს სიყვარული უნდა გასწავლოთ, მაგრამ ზოგჯერ, ჩვენივე სურვილის წინააღმდევ, საპირისპიროს გზადით.

ერთხელ ერთი პასტორის მუკლის შევხვდი, რომელმაც მითხრა, პირველი შეიძლო რომ შემეძინა, ცემის სიკეთისა საერთოდ არ მეჯერა, მიუხედავად იმისა, რომ იმ დროს ბავშვების გაროზგა ძალიან გავრცელებული მეთოდი იყოთ.

მაგრამ მერე, როცა ბავშვი 4 თუ 5 წლისა გამხდარა, რაღაც ისეთი ცელქობა ჩაუდენია, რომ პასტორის ცოლს პრინციპებისთვის უღალატია და შეიძლის გვერდები გაროზგვა გადაუწყვეტია – პირველად ცხოვრებაში. ბავშვი თავად გაუშვია ეზოში წკეპლის მოსატანად.

ბიჭის კარგა ხანს დაგვიანებია და როცა დაბრუნებულა, სახე ერთიანად ცრემლებით ჰქონია სკელი. მასულა და დედისთვის უთქამს:

„დედიკა ვერ ვიპოვე, მაგრამ ქვა მოვიტანე და შეგიძლია მესროლო.“

და ამ დროს დედას ცხოვლად შეუგრძნია ბავშვის თვალით აღქმული ვითარება: თუ დედას უნდა ტკივილი მომაყენოს, მაშ, რა მნიშვნელობა აქვს, როგორ გააკეთებს ამას – წკეპლით თუ ქვით.

გულშემრულ დედას შვილი კალთაში ჩაუსვამს და ერთად უტირიათ. მერე კი ბიჭის მოტანილი ქვა სამზარეულოს თაროზე შემოუდია, როგორც მუდმივი შეხენება იმისა, რომ ძალადობა გამოსავალი არ არის.

ახლა თქვენ მკითხავთ: რა გამოდის, თუკი ბავშვების დასჯას შევწყვეტ, პომი საპირისის ახალ სახეობას გამოიწრდით, ყველა ერთბაშად გაკეთილშობილდება და ომები შეწყდებათ? რა თქმა უნდა, არა. ამგვარი უტირისა მხოლოდ საბავშვო მწერლებს შეიძლება ეჯეროთ. სინამდებილეში ჩვენი საბრალო სამყარო უამრავ რეფორმასა და ცვლილებას მოითხოვს. მაგრამ ჩვენი შვილები უფრებენ ტელევიზორს და ხედავენ, როგორ მდლავრობს ავრებია დედამიწაზე და შეხაძლოა ფიქრობენ, რომ ეს ერთადერთი გზა ყველა პრობლემის გადასაჭრელად. და ჩვენ საკუთარ სახლებში, ახლავე შეგვიძლია დავანახოთ მათ, რომ არსებობს სხვა გზა. ეს ისა, რაც ჩვენ მშვიდობისთვის შეგვიძლია გავაკეთოთ.

არც ერთ ჩვენგანს არ აწყენდა ქვა სამზარეულოს თაროზე, რათა მუდამ გვახსოვდეს:

„არა ძალადობა!“

1 ივნისი

გავათა ღაფლის სართულის დღა

კარლამავალი დოკუმენტი
ქალაშია-
რა ცვლილებები
განხორციელდა
სკომაში

კროფესიული მასწავლებელი
და კომპანიის ინსტრუქტორი
– რჩი უმთავრესი
ფიგურა
კროფესიულ
განათლებაში

ახალი კრობრამა
სწრაფად
დასაქმების
მსურველთათვის

სამდელო გაკვეთილი
ÜCBUCAQ VƏ
ONUN ELEMENTLƏRİ

Əməknişin სოფერ ქან්ස საფშო სეպტემ्बერ
იქის ქონის, მასნავებეրი პროფესიոნ
განვითარების ქონწერ სენტების ქენების ქენების,
შახვალი ნაბივის მიერ ჩატაბეტ
ბაჟვეთი

